

kjendtgjøreiser. Hvad denne billige Porto repræsenterer ved denne Statsindtegt brutto, hvor den har bidraget til Nationalvelstanden, til Udvikling baade af materielle og aandelige Kræfter, behøver jeg vistnok ikke at gøre opmærksom paa. Man bruger jo efterhaanden f. Ex. i England Postvæsenet ogsaa til andre Forretninger. Alle Postcontoirer ere tillige indrettede til Sparekasser, saaledes at en Arbeidsmand kan indbetale sine Skillinge, sine 2—3 Mark ad Gangen, føre Bog med Postmesteren derover og faae Summen ved et Kort eller ved sin Bogs Forsendelse udbetalt i en hvilken som helst Deel af Riget. Dette er en Forholdsregel, som jeg tror har gjort overordentlig megen Gavn, idet man derved faaer Folk til paa en beqvem Maade i deres Nærhed at anbringe de Skillinge, de have tilovers efter Agens Arbejde og derved opsamle en lille Sum, som rimeligviis ellers vilde være gaaet paa Duhuse. Jeg behøver ikke at sige til den høitagtede Finantsminister, at jeg holder mig overbevist om, at det ligger ham paa Hjerte at gjøre, hvad der staaer i hans Magt for at forbedre og formere den hele Postfag, ligesaa vist som at han vil gjøre. Sit til, om det var muligt engang, at faae den af mig paapegede nordiske Postconvention indført. Jeg tvivler ikke paa, at der vil fordres mange Kræfter og megen Tid til at faae den istand, men engang vil den komme, og jeg vilde gjerne unde den høitærede nuværende Finantsminister den Glæde, om han kunde sætte denne Forholdsregel igjennem.

**Madjen:** Nagtet allerede saamange Talere have havt Ordet, vil jeg dog tillade mig at udbede mig det ærede Things Opmærksomhed for et Par Punkter, som ikke endnu ere blevne omtalte. Det første Punkt er en Bestemmelse i § 11 om Postens Led-sagelse. Jeg paastjønner meget den Omhu, der er viist for at faae alle de ældre Lovbestemmelser samlede i denne ene Lov, men i

denne Henseende er der med dette Punkt gjort en Undtagelse, idet der er henviist til tre forskjellige Love, og da jeg troer, at disse Love, hvad angaaer Postens Led-sagelse med gaaende Folk, ere temmelig uklare, vilde jeg ansee det for meget bedre, at man indsatte en Bestemmelse, som tydeligt og klart ordnede denne Sag. Jeg har da tænkt mig, at man kunde bringe den samme Bestemmelse, som staaer i første Stykke af § 11 i Tilfælde af, at Befordringen, hvormed Posten føres, af en eller anden Grund er ude af Stand til at fortsætte Reisen, at Enhver da er forpligtet til at yde Posten den nødvendige Hjælp for en billig Betaling, thi denne Led-sagelse er jo noget Særegent ved Sneefald, naar det gjøres vedkommende Communes Beboere umuligt at holde Veien ryddelig. Det er vel ikke saa tidt, at dette Tilfælde indtræffer, men det træffer dog undertiden og gjerne paa disse lange Router, som f. Ex. fra Veile over Herning til Holstebro og fra Ringkjøbing over Herning til Silkeborg, ikke alene af den Grund, at det er en lang Route, men ogsaa fordi det er en Vej, som ikke blot er omgivet af høie Banke og andre uheldige Terrainforhold, men hvor Befolkningen i Veiens Nærhed er meget tynd. Jeg troer derfor, at det er en noget ubillig Byrde, naar man holder fast ved, at Beboerne skulle holde Veien ryddelig for Sne, forsaavidt de kunne gjøre det, og at de desuden skulle ledsage Posten med gaaende Folk uden extraordinair Betaling. Jeg finder, at denne Betaling bør udredes af Postvæsenet og udredes contant, og at saa vedkommende Folk, der ledsage Posten, ere pligtige til at følge den, naar det gjøres nødvendigt, i Lighed med hvad der er bestemt i første Stykke af samme Paragraph. Jeg vil henstille dette til den høitærede Finantsministers Overveelse, og jeg har ifinde at stille Forslag til 2den Behandling i denne Henseende. — Et andet Punkt, som jeg vil omtale, er Bestemmelsen i § 22, at Bøderne skulle tilfalde deels Angiveren og deels Postvæsenet. Den første Bestemmelse, at Bøderne skulle